

færdigt, saa har det ikke Midler til at reggere længere. Naar man indtager denne Stilling til Finantsloven, har man sagt, saa kunde man ligesaa godt lade være at arbejde paa den, saa kunde man ligesaa godt have forfattet den i Oktober. Jeg siger dertil, at den Politik at forfaste Finantsloven strax, har det danske Folk vist ikke at have Kræfter til, det vilde fordre et endnu stærkere politisk Liv, end der eksisterer her, men jeg erkjender forøvrigt ingenlunde, at en Arbejde paa denne Sag og paa andre Sager ikke selv under disse Forhold har sin Betydning. Jeg har altid været af den Overbevisning, at naar Rigsdagsmændene sidde inde og modtage deres Diæter, skulle de foretage sig noget Nyttigt, og det er noget Nyttigt at bearbejde en Finantslov, især naar man faar den bearbejdet saaledes, som man ønsker, den skulde være. Og er det Arbejde, der saa er gjort, godt gjort, saa, saa meget desto bedre. Samtidig med en saadan Overveien — den være nu kortere eller længere, efter som et Ministerium vil beholde Rigsdagen inde, det er ikke Sagen, under saadanne Forhold — kan man ogsaa arbejde for andre Sager, naar man blot ikke forkludrer dem, naar man blot sørger for, at de faae et saadant Præg, at de virkelig ere til Befolkningens Gavn og ikke særlig ere lagte an paa at styrke de reaktionære Tilbøjeligheder. Bliver der da Et og Andet af dette færdigt, saaledes, at det kan blive til Lov, kan passe under det fungerende Ministerium — at de store, betydningsfulde Sager skulle blive færdige, behøve vi ikke at vente, naar de skulle blive godt færdige, men de kunne forberedes ved Arbejde — saa forener et arbejdsomt og virksomt Liv i Rigsdagen, medens Rigsdagen er samlet, sig meget vel med Protestantisme i ret Begreb, den nemlig: Finantsloven er færdig, men vi fastholde den, saa længe vi ikke have et Ministerium, som vi ville yde den Tillid, der bestaar i at give det en Finantslov. Man har sagt, at vi af særligt Hensyn til Landstthinget skulde lade Loven gaa videre. Det har staaet for mig saaledes, at Kampen er reist, vel fra Ministeriets Side ved Hjælp af Landstthinget, men dog af Ministeriet, imod Folkethinget, og at vore Handlinger derfor maa bevare ogsaa denne Stilling. Vi have forsøgt paa mange Maader at faae

det høie Landstthings Bistand, faae dets Tilkjendegivelse af, at det ønskede at komme ind i lovlige Tilstande, altsaa bort fra det nuværende Ministerium. Jeg har hørt fige undertiden, at saa var der den, og saa var der den Stemning oppe i den anden Sal; men naar det kom til Handling, lod det altid saaledes derfra: Vi følge Ministeriet ubetinget, det er vort Første. Naar man ser hen til Landstthings Forhold, til den midlertidige Finantslov i 1885, ser hen til, at det, som det blev sagt af en fremragende Mand, tog Finantsloven først til privat Forhandling deroppe; naar man henser til, at Landstthinget har efter har gjemmer paa Provisorierne, saa man der drukner i bare saakaldte Overveielser, medens man samtidig med denne eksempelst lange Tid til Overveielser kaster Pile ud med Bestyldning for Bisneri fra anden Side, naar man ser paa det, tror jeg, det er sikkrere for Oprettelsen af et godt Forhold mellem Landstthing og Folkething under en ny Regjering, at vi ikke blande Landstthinget stærkere ind i Striden, der burde være mellem Folkethinget og dette Ministerium — jeg siger burde være, for det er jo næsten en Parodi at sige, at vi leve i en Kampstilling overfor dette Ministerium. Jeg ser saaledes ikke, at vi bryde noget som helst Hensyn eller skade den frentidige Stilling mellem de to Thing, men tværtimod snarere kunne vente, at det bliver forbedret, naar vi have andre Ledere til at forene Landstthing og Folkething, derved, at vi fritage Landstthinget for yderligere atter og atter at binde sig til dette Ministerium. Jeg hævder, at det lige overfor Regjeringen efter min Opfattelse er en Pligt ikke at give den lovlige Grund under Fødderne, den lovlige Grund, som dens egen Politisk forøvrigt egentlig haaner. Thi den betragter jo i Virkeligheden ikke Andet som lovlige Grund end den Regel: Vi ville have, hvad vi finde nødvendigt. Bevilg det! Sa eller Nei! Men det er forøvrigt til Slutningen ligegyldigt, hvad I gjøre, thi det, vi finde nødvendigt, foreslaa vi, og det, vi foreslaa, tage vi bag efter provisorisk, og skulde vi have glemt at foreslaa det, tage vi det paa forventet Til lægsbevilling. Det er Grundlaget. Jeg siger dernæst, at De ikke derved affjære Dem fra Deres store Tilbøjelighed til Arbejde,